

Hoofdstuk 6

DE GEEST ONDERSCHIEDEN

En de HEERE zei tegen Kaïn: Waarom bent u in woede ontstoken en waarom heeft u uw hoofd laten zakken? Is het niet zo dat u, als u het goede doet, uw hoofd kunt opheffen? Maar als u niet het goede doet, ligt de zonde aan de deur. Naar u gaat zijn begeerte uit, maar ú moet over hem heersen.

- Genesis 4:6,7 -

Als gehoorzaamheid leren gestabiliseerd is

Of je nu vroeg of laat bent begonnen, als je eenmaal het punt hebt bereikt waarop je kinderen je respectvol erkennen als hun autoriteit, kun je nog steeds niet stoppen. Je kunt ze nog steeds niet op de 'automatische piloot' zetten en ze onbegeleid hun gang laten gaan, in de verwachting ze nooit meer te hoeven corrigeren. Kinderen zullen altijd correctie, onderwijs en training nodig hebben. Dat is waarom God hen ouders heeft gegeven - om leiding te geven aan het geofende gedrag, de gevraagde training en het gegeven onderwijs.

Als uw kind groeit en verandert, moet u nog steeds in de buurt zijn om deze taak te doen die God voor u heeft opgedragen. Ga nooit meer terug naar het routinematig urenlang spelen van uw kind zonder toezicht. Verwacht niet dat hij zichzelf opvoedt; God heeft jou die baan gegeven. Nadat uw kind onder controle is en consistent respect voor uw autoriteit heeft getoond, zou Tomato Staking in zijn meest intense vorm niet langer nodig moeten zijn.

Maar laat Tomato Staking nooit volledig los. Laat het evolueren naar een manier van leven waarbij uw kinderen altijd in de buurt zijn en u hen begeleidt, in plaats van ze voortdurend te corrigeren.

Uiteindelijk zul je een nieuwe vreugde en vrijheid opmerken. Als de orde eenmaal is ingesteld, zul je niet langer de dringende behoefte voelen om bij je kind weg te gaan voor een beetje rust. In plaats daarvan kun je beginnen te genieten van het samen zijn met je kind. Je zult merken dat je veel dingen met hen wilt ondernemen, simpelweg omdat je van hun gezelschap geniet en hen ondertussen de wegen van de Heere leert. Nu de machtsstrijd en grote disciplinaire problemen uit de weg geruimd zijn, kunt je beginnen aan de aangename taak om het hart van je kind beter te leren kennen en het te leiden en vorm te geven in de richting van de Heere en in godsvrucht. En je hebt er de tijd voor.

*De vader van een rechtvaardige zal zich buitengewoon verheugen,
wie een wijze zoon verwekt heeft, zal zich over hem verblijden.*

- Spreuken 23:24

God kennen helpt ons onze kinderen te leren kennen

Om het hart van uw kind tot godsvrucht te verleiden, moet u zelf God en Zijn wegen kennen. Je moet de gevallen, trotse menselijke natuur en haar rebellie tegen God herkennen en begrijpen, en je moet Gods remedie aanvaarden - het

volmaakte, opofferende werk van Christus, tot stand gebracht door Zijn kruisiging en opstanding.

Als dat eenmaal is bereikt, stelt verdere kennis en begrip van de Schrift ons in staat om het karakter van God te kennen, wat Hij van ons verlangt, wat we moeten navolgen en wat we onze kinderen moeten leren. De Bijbel is geschreven voor en over mensen en staat vol met voorbeelden van elk soort gedrag. Het is ons enige essentiële goddelijke leerboek om de harten van zowel God als mensen te begrijpen.

Dit Bijbelse begrip van de menselijke natuur stelt ons in staat terug te kijken op hoe we zelf als kind dachten en handelden. Als we ons kunnen herinneren hoe we waren, zal het ons helpen de diepste gedachten en beweegredenen van onze kinderen te onderscheiden. Dus maak van het lezen van de Schrift je vaste gewoonte. Laat de Bijbel Gods hart aan je openbaren; laat het je dan je eigen hart openbaren en je dan helpen bij het onderscheiden en leiden van de harten van je kinderen.

... de HEERE toetst de harten.

- Spreuken 21:2b

De gedachten van onze kleinen lezen

Weerspiegelt uw kind een nauwkeurig beeld van God? Denkt en handelt hij zoals God zou doen? Weerspiegelt hij Gods karakter in gedrag en handelen? Als dat zo is, is het tijd voor lof en koestering. Zo niet, dan is het tijd voor correctie en onderricht.

De uitstraling van mijn kinderen leidt mij voortdurend in de opvoeding van mijn kinderen. Als ik bijvoorbeeld zeg: "Laten we nu gaan", en een van mijn kleintjes zegt "nee", dan spring ik niet op op bij het woord "nee" en begin met disciplineren. Ja, mijn Mommy Radar gaat af, maar ik betrap mezelf erop en evalueer de situatie meteen. Meestal maken de toon van het kind en de gezichtsuitdrukkingen dingen heel duidelijk. Soms is lichaamstaal voldoende. Wat zegt zijn gezicht mij? Wat betekende zijn 'nee' precies? Was zijn 'nee' gewoon een onschuldige uiting van spijt in de zin van: "Maar mam, ik heb het hier zo leuk dat ik nu echt niet wil stoppen"? Of betekende het koppig: "Ik wil doen wat ik wil doen, en ik stop niet tenzij je me dwingt te stoppen"? Ik wil deze beide reacties niet hetzelfde behandelen, omdat het hart van binnen anders is.

In eerste instantie is de houding van het kind gewoon teleurstelling. Er is geen rebellie of woede bij betrokken. Dus ik zou hem gewoon vriendelijk instrueren: "Zeg geen 'nee' tegen mama. Je kunt me vertellen dat je veel plezier hebt en nog niet wilt gaan, en je zou kunnen vragen: "Kunnen we nog wat langer blijven?" Maar zeg geen "Nee." Als ik je zeg iets te doen, dan wil ik dat je zegt: 'Ja, mama.'" Ik zou hem verder kunnen coachen, hem lerend door hem het voor mij te laten herhalen. Er zou geen discipline nodig zijn.

In het tweede geval, waar koppig verzet duidelijk zichtbaar is, zou ik veel strenger zijn in mijn antwoord. Ik zou nog steeds zeggen: "Zeg geen 'nee' tegen mij", maar ik zou ook toevoegen: "Stop met wat je nu doet en doe wat ik je heb gezegd." Dan zou ik doorzetten en directe gehoorzaamheid eisen.

Als je Tomato Staking toepast, observeer voortdurend en onderscheid het hart van je kinderen en lees hun gedachten en bedoelingen. Vergelijk ze met Gods karakter en als ze zuiver zijn, koester en onderwijs ze. Moedig een goede houding aan met liefde en eenvoudige, vriendelijke woorden zoals: "Ik hou van je mooie glimlach vandaag." Als hun hart echter niet zuiver is, reageer dan met gepaste training en instructie.

*De geest van een mens is een lamp van de HEERE,
die alle schuilhoeken van zijn binnenste doorzoekt.*

- Spreuken 20:27

Kijk, onderscheid, reageer

Hier leest u meer over hoe dit 'gedachtenlezen' in de dagelijkse praktijk werkt. Stel dat ik mijn eenjarige roep om te komen. Op het moment dat ik roep, is het niet heel noodzakelijk dat er direct gehoorzaamd wordt. Misschien wil ik gewoon een knuffel aanbieden. Als hij me niet hoort roepen, is dat oké, omdat ik misschien gewoon iets wilde dat gemakkelijk tot later kon worden uitgesteld. Het gaat hier om de training. Hoewel het misschien niet absoluut dringend is dat hij direct gehoorzaamd, let ik natuurlijk wel op om te zien of hij het heeft gehoord, en ik observeer zijn reactie.

Stel dat hij me hoort en stopt, zich omdraait en kijkt. Wat gaat er door mijn hoofd? Stel dat hij pauzeert zonder een glimlach op zijn gezicht. Wat denk ik dan? Stel dat hij zich omdraait en neerkijkt op het speeltje waarmee hij speelt. Wat dan? Wat denk en doe ik als ik elk van deze uiterlijke tekenen observeer? Hier is hetzelfde scenario opnieuw, deze keer met mijn gedachten inbegrepen:

Ik roep: "Jeffy, kom hier." Jeffy stopt. Ik denk: "Ik weet dat hij me hoort - zal hij me gehoorzamen en komen? Wat denkt hij?" Jeffy kijkt me aan zonder glimlach. Ik denk: "Hij lacht niet. Slecht teken. Misschien wil hij niet gehoorzamen, of misschien heeft hij het nog niet helemaal verwerkt. Ik zal wachten."

Jeffy draait zich om en kijkt naar zijn speeltje. Ik denk: "Het speelgoed verleidt hem om niet te gehoorzamen. Hij wil met zijn speeltje blijven spelen. Ik geef hem nog een paar seconden om te beslissen." Jeffy begint nog een keer met zijn auto over de vloer te rijden. Ik denk: "Ik weet dat hij me heeft gehoord en begrijpt. Hij heeft zijn besluit genomen om mij te negeren en ongehoorzaam te zijn. Tijd om hem te corrigeren."

Er is nog geen minuut verstreken, maar ik heb de tijd genomen om het hart van mijn kind nauwkeurig te lezen en om mijn reactie te bepalen. Ook al was het aanvankelijk niet belangrijk of hij nu kwam of niet, ik moet hem nu onmiddellijk corrigeren. Waarom? Het maakt me niet uit of hij komt, maar het maakt me wel uit om te weten of hij opzettelijk ongehoorzaam is of toegeeft aan verleiding. Ik vind het heel belangrijk om te weten of hij er bewust voor kiest om iets verkeerd te doen.

Nu corrigeer ik hem niet omdat hij niet komt, maar ik corrigeer hem wegens karakterproblemen. Ik train hem in godsvrucht. En zo gaat het met elke correctie die ik thuis uitvoer. Ik maak er een punt van om altijd te proberen de beweegredenen en de geest van mijn kinderen nauwkeurig te onderscheiden en dienovereenkomstig te reageren, met godzaligheid in gedachten als mijn doel. Daarna blijf ik observeren en onderscheiden. Als correctie nodig was, kijk ik naar hun reacties. Begrepen ze mijn punt? Zijn ze het er mee eens? Zijn ze verontwaardigd over mijn correctie? Zijn ze boos? Zijn ze nog steeds trots en arrogant, maar doen ze alsof ze een goede houding hebben? Mijn taak is pas voltooid als ze een oprecht goed hart en een juiste geest hebben.

*Wijsheid rust in het hart van de verstandige,
maar wat in het binnenste van dwazen is, wordt bekend.*

- Spreuken 14:33

Laat je leiden door je houding

Vernita: Wat moet ik doen als mijn kind daar staat met gevouwen armen en een pruilende blik, niet op mij gericht, maar op een broer die geen speelgoed wil delen met hem? Zijn houding is verfoeilijk. Het is niet alleen in situaties van het niet delen van speelgoed, maar ook in andere situaties. Zojuist was hij met een pen op een groot stuk papier aan het tekenen. Hij maakte een fout, verfrommelde het papier en mompelde op een HEEL pruilende manier: "Ik kan geen tekening maken." Ik stuurde hem naar de hoek. Dit gaat de hele dag door, waarbij hij pruilend of chagrijnig is over verschillende kleinigheden. Ik pas Tomato Staking bij hem toe en zorg ervoor dat ik veel tijd met hem speel, hem knuffel en van hem hou. Dus waarom is hij zo en wat moet ik doen? Is het tijd voor meer drastische maatregelen, zoals pak slaag?

Elizabeth: Aangezien hij dit de hele dag doet, is het zeer waarschijnlijk simpelweg een slechte gewoonte. Op dit punt zou ik zijn depressieve 'uiterlijk' behandelen als elk ander wangedrag. Trek zijn aandacht en zeg: "Kijk op een gewone manier zonder pruillip." Onderwijs hem over een houding en blik die goed zijn om te hebben naar iedereen. Vertel hem dan wat hij vervolgens moet doen: "Glimlach nu en deel dat speeltje op een vriendelijke manier met je broer." Zorg ervoor dat hij gehoorzaamt.

Uit het 'verkreukelde papier'-incident dat u beschreef, is het moeilijker om zijn onderliggende harthouding vast te stellen. Praat eerst met hem om zijn reactie te zien en te meten. Blijf vragen stellen en observeren totdat je zijn gezicht leest en zijn motieven blootlegt, waarbij je nauwkeurig een oorzaak toe kunt schrijven aan zijn uiterlijke daden. Dit is echt cruciaal, omdat je een correctie niet terecht of met succes kunt toepassen als het onderliggende motief onbekend is. Als u zijn motieven kent, kunt u bepalen hoe u verder moet gaan.

Als hij gewoon eigenwijs was, zou ik corrigeren met de kwestie van trots in gedachten. Als hij zoals gewoonlijk humeurig was, zou ik dat corrigeren door hem te zeggen zijn houding te veranderen en ervoor te zorgen dat hij gehoorzaamt. Als hij klaagde dat hij zich ergens voor in moet spannen om succes te boeken, zou ik corrigeren, en mijn berisping en correctie concentreren op luiheid (misschien in de toekomst meer klusjes toewijzen). Als ik dacht dat hij echt het gevoel had dat hij nooit iets goed zou kunnen doen, zou ik misschien helemaal niet disciplineren, maar liever een bemoedigend gesprek met hem voeren. Motivatie moet altijd uw reactie beïnvloeden, dus probeer de motieven nauwkeurig te onderscheiden voordat u corrigeert.

*Bestraf mij, HEERE, maar met mate,
niet in Uw toorn, anders zou U weinig van mij overlaten.*

- Jeremia 10:24

Een slechte houding of iets anders?

Hier is nog een voorbeeld van gedachtenlezen uit mijn eigen huishouden. Op een dag vroeg mijn jongste kind, toen vier jaar oud, onschuldig: "Wanneer mag ik de baas zijn?" Hm. Waarom zou hij dat vragen? Wat bedoelt hij echt? Ik vroeg een aantal keer: 'Wat zei je?' omdat ik tijd aan het oprekken was omdat ik niet wist of dit een slechte houding was die moest worden aangepast of niet.

Eindelijk kwamen mijn hersenen in een versnelling en ik vroeg: "Waarom wil je de baas zijn?" Hij zei: "Ik weet het niet." Ik hielp hem opgewekt met een paar suggesties: "Omdat je graag bevelen geeft en mensen de baas bent?" Hij

glimlachte en knikte: "Ja." Ik glimlachte en zei: "Dat is geen goede reden. Je hebt een betere reden nodig voordat je de baas kunt zijn." Hij dacht een paar seconden na en antwoordde toen opgewekt met wat hij echt in gedachten had: "Als ik een baas was, zou ik een huis kunnen bouwen." Dat overrompelde me en ik moest snel verder nadenken. Misschien wilde hij niet alleen bezig zijn, maar ook iets voor elkaar krijgen. Ik zei: "Ja, om een huis te bouwen, heb je een baas nodig om het werk te organiseren om de klus te klaren." Deze beoordeling bevredigde hem en daarmee ging hij vrolijk verder, ook al had ik zijn vraag niet echt beantwoord! Het was duidelijk dat zijn motieven niet zo slecht waren als ze me eerst leken.

Ik ben blij dat ik, in plaats van hem te corrigeren, de tijd nam om zijn geest correct te onderscheiden en te ontdekken dat hij gewoon iets wilde bouwen en geen macht over anderen wilde uitoefenen. Door dieper in te gaan op zijn motieven, kon ik een goed karakter aanleren zonder enige discipline.

Reageer niet alleen op de voor de hand liggende uiterlijke acties van uw kind, maar neem ook de tijd om de tekenen van het innerlijke hart en de geest op te merken die deze acties sturen. Er kan zich een groot reservoir aan belangrijke gegevens onder de oppervlakte bevinden die uw opvoeding en disciplineren veel intelligenter en to the point zullen maken.

*Een woord op het juiste moment gesproken,
is als gouden appels in zilveren schalen.*

- Spreuken 25:11

Doen alsof

Julia: Ik ben bezig mijn vierjarige te leren mijn eerste verzoek te gehoorzamen, en ik heb haar gecorrigeerd voor het gehoorzamen met een slechte houding. Maar soms vermoed ik dat ze alleen maar doet alsof ze een goede houding heeft om een negatief gevolg te vermijden. Moet ik me hier zorgen over maken, of tevreden zijn dat ze een goede instelling 'lijkt' te hebben?

Elizabeth: Wat verwacht je precies van haar om een goede houding te tonen? Richt je je op een uiterlijk teken, zoals een brede glimlach, zonder er zeker van te zijn dat het innerlijke hart is veranderd? Om je te helpen haar geest nauwkeurig te onderscheiden, bestudeer je haar gezicht en lichaamstaal gedurende de dag zorgvuldig voor aanwijzingen voor haar innerlijke gedachten. Dit kan tijd en geduld vergen, vooral als je niet gewend bent ernaar te kijken. Let de hele dag op haar lichaamstaal en probeer haar volgende zet correct te raden. Probeer je te herinneren wat er in je hoofd omging toen je een kind was en kijk of dit je helpt om haar denkprocessen te volgen.

Ik kom in de verleiding om je te vertellen dat je haar niet moet vragen dingen te doen die nep zijn, zoals glimlachen. Maar de waarheid is dat als je kinderen vertelt dat ze moeten glimlachen, en je kijkt naar hun gezichten, je stevast zult zien dat zodra ze zichzelf dwingen te glimlachen, hun houding verandert en de glimlach oprecht wordt. Hun hele gelaat wordt helder, omdat het hun blijde harten weerspiegelt. Deze reactie is meestal vrij uitgesproken bij een klein kind dat nog geen ervaring heeft met liegen of dubbelhartigheid. Als je zeker weet dat haar glimlach 'nep' is, corrigeer haar dan. Je zou kunnen proberen serieus te zeggen: "Glimlach nu echt." Dat lukt meestal. Kleine kinderen zijn erg intuïtief en weten precies wat je bedoelt. Zodra je kind een oprechte glimlach produceert, beloon haar dan met je eigen oprechte glimlach en een woord van lof.

Ik zou tot slot willen zeggen dat ik niet voor alles een vrolijke glimlach nodig heb. Ik wil een goede houding en een kind kan een goede houding hebben zonder een glimlach te produceren. Soms is een goede houding slechts de afwezigheid van een slechte. Als een kind de bereidheid toont om te gehoorzamen, is dat vaak genoeg om mij te vertellen dat zijn hart goed is en zijn houding goed.

“Laat uw hart volkomen met de HEERE, onze God, zijn, door te wandelen overeenkomstig Zijn verordeningen en Zijn geboden in acht te nemen, zoals op deze dag..”

- 1 Koningen 8:61

Disciplineer niet alleen — onderwijs je kinderen ook

Godvruchtig ouderschap draait niet alleen om discipline en correctie. Dat is maar een deel van het plaatje dat in orde moet zijn voordat je door kunt gaan met de aangename taken van het onderwijzen en het bijbrengen van waarden. Als je je kinderen onder controle hebt, hoe ga je dan om met onderwijs geven?

Je eigen leven zou natuurlijk het voorbeeld moeten zijn, maar dat alleen is meestal niet genoeg. Je moet praten met je kinderen, en je gedachten en overtuigingen duidelijk mondeling aan hen kenbaar te maken. Dit zou moeten beginnen wanneer ze klein zijn, met veel één-op-één gesprekken tussen jullie. Later kun je dit uitbreiden door hen gesprekken tussen jou en je echtgenoot of jou en je oudere kinderen te laten afluisteren.

Alles wat ze horen, zal voor hen een beeld schetsen van wat je gelooft en hen aanmoedigen hetzelfde te geloven. Misschien zijn wij een spraakzaam gezin, maar we hebben dit soort gesprekken constant bij ons thuis. We praten over wat we allemaal hebben gedaan, waar we naartoe zijn gegaan en over alle menselijke relaties die we in ons dagelijks leven tegenkomen. We praten ook over de wereld in het algemeen en observeren alles wat we daar zien gebeuren. We brengen al deze dingen in verband met het Woord van God en hoe Hij ons in de Schrift leert te leven.

Een eeuwigdurend thema in de gesprekken bij ons thuis is het karakter dat we in onszelf en in anderen zien. We merken de houding en acties van anderen om ons heen op en bespreken deze waar nodig, of ze goed of slecht zijn. Als ze goed zijn, bespreken we hoe ze God behagen en hoe we ze kunnen navolgen; en als het slecht is, bespreken we de gevolgen. We citeren vaak Bijbelverhalen die voorbeelden geven van karaktereigenschappen die worden getoond.

Hoewel de jongere kinderen vaak alleen maar luisteren, proberen we ze waar mogelijk bij onze gesprekken te betrekken door hen vragen te stellen en de belangrijkste punten op hun leeftijdsniveau uit te leggen. We bewaren deze gesprekken niet alleen voor de momenten nadat onze kinderen zich hebben misdragen. We reserveren hiervoor ook geen speciale tijden, zoals tijdens huisgodsdienst. In plaats daarvan grijpen we de eindeloze kansen aan die zich de hele dag voordoen en gebruiken ze om het hele leven te relateren aan God en Zijn goddelijke plan voor ons.

Maak van onderwijs geven je constante mentaliteit en je zult nooit behoefte hebben om naar kansen te zoeken om ‘je kinderen de weg te leren die ze zouden moeten gaan’. Zorg ervoor dat je het doet met nederigheid, niet met een trotse, roddelende geest.

*Mijn zoon, sla acht op mijn wijsheid, neig je oor tot mijn inzicht,
zodat je bedachtzaamheid in acht neemt, en je lippen kennis bewaren.*

De schone kunst van het lesgeven

Hoewel de meeste van onze gesprekken plezierige dialogen zijn, gericht op hoe Gods wegen van toepassing zijn op elke alledaagse situatie, verandert de toon van ons gesprek in een meer formele manier van onderwijzen om ons punt duidelijk te maken als onze kinderen verbale correctie nodig hebben. Bij kleine kinderen houden we onze 'lessen' erg kort: we vertellen wat ze verkeerd hebben gedaan en dat ze dat niet nog een keer mogen doen. Naarmate ze ouder worden, en als de omstandigheden dit rechtvaardigen, stellen we meer vragen, instrueren en leggen we meer uit. We gaan altijd door totdat we voelen dat er begrip en overeenstemming is.

Marla: Hoe vertel je kinderen over een overtreding zonder ze overdreven schuldig te laten voelen? Zijn er dingen die je vermijdt? Mijn man groeide op in een gezin waar de kinderen werden gecontroleerd door ze zich overal schuldig over te laten voelen. Dus hij is hier natuurlijk zeer gevoelig voor, maar ironisch genoeg merkt hij dat hij hetzelfde doet omdat hij niet weet hoe hij het anders moet doen. Ik ben opgegroeid in een "schreeuwend" gezin, maar dat willen wij ook niet. Wij zijn benieuwd naar uw advies.

Elizabeth: De volgende vier principes zijn de sleutel tot effectief lesgeven: 1. Bespreek en geef onderwijs waar nodig, maar zeur en mopper niet of probeer niet te manipuleren met schaamte. 2. Let goed op en lees het hart van je kind zodat je WEET WANNEER JE MOET STOPPEN. 3. Als je oprecht berouw voelt, stop dan met vermanen en ga op een vriendelijke manier verder, met behulpzame instructies en liefde. 4. Beëindig de sessie niet voordat de vredige harmonie is hersteld en je kind de les heeft geleerd die je hem wilde leren.

Als de ogen van je kind glazig worden van verveling, moet je waarschijnlijk je onderwijsvaardigheden verbeteren. Stel vragen die tot nadenken stemmen, niet met schuld beladen vragen. Vraag wat eerlijke (maar beleefde) feedback van hen om er zeker van te zijn dat ze het begrijpen en om er zeker van te zijn dat jij de situatie begrijpt en er rechtvaardig mee omgaat. Vraag ze hun ziel te doorzoeken en de motivatie achter hun gedrag uit te leggen. Zeur niet, smekend: "Wààrom, heb je me zoiets vreselijks aangedaan..." Vraag ze in plaats daarvan op een kalme, zakelijke manier: "Waarom deed je dat? Wat ging er door je hoofd? Heb je nagedacht over de gevolgen?..." Ga er niet overheen, maar wacht op een bedachtzaam antwoord op elke vraag. Gewapend met het antwoord kun je ze nu laten zien waar hun karakter en wijsheid faalden toen ze ervoor kozen het verkeerde te doen. Geduldig vragen stellen, coachen en onderwijzen - dat is de juiste manier.

Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten.

Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg

- Psalm 139:23-24

Zeer overdreven corrigeren ('overkill')

Een tijdje geleden had ik de gelegenheid om te zien hoe een goedbedoelende moeder een kind de les las over een zeer kleine overtreding die het kind onvoorzichtig had begaan. Een rustige verbale berisping was voldoende geweest, aangezien het misdrijf niet opzettelijk was, maar de moeder besloot in plaats daarvan, in het bijzijn van een groep andere ouders en kinderen, verbaal geweld te gebruiken.

Ze riep het kind boos bij zich en stelde beschuldigend een reeks met schuldgevoelens beladen vragen: 'Waarom deed je dat? Waarom zag je niet wat je aan het doen was? Waarom dacht je niet zoals elk fatsoenlijk kind zou denken? Waarom moet je altijd verteld worden wat je moet doen?' Enzovoort. Het kind was doodsbang. Het was niet zijn bedoeling om te kwetsen. Hij had echt berouw.

De ouder was niet tevreden met zijn tranen en het herhaalde "sorry" dat hij aanbood. De ouder zette de kweuling voort door het kind naar een andere kamer te brengen waar ze hem opnieuw kon beschuldigen, uitschelden en beschamen. Nog steeds niet tevreden, begon de moeder voor de derde keer opnieuw, toen ik - niet in staat om deze ouderlijke wanpraktijken langer te verdragen - beleefd tussenbeide kwam, de ouder afleidde en een einde maakte aan de marteling.

Toen ik terugkeek op deze aflevering, kon ik alleen maar denken aan het woord 'OVERKILL'. Doe dit je kind alstublieft niet aan. Maak rustig en krachtig je punt en ga dan verder. Wanneer je woorden het hart van je kind hebben geraakt, STOP dan. Verander je houding in een gepaste vriendelijke of serieuze houding, en ga verder met vriendelijkheid en behulpzaamheid, niet met veroordeling. Zowel kind als ouder zouden uiteindelijk aan dezelfde kant moeten staan, niet de een voelt zich schuldig en schaamt zich voorbij de hoop op verlossing, en de ander voelt zich triomfantelijk, gerechtvaardigd en tevreden. Beschaam je kind, huil en zeur, en je kind zal je snel gaan afwijzen. Geef je routinematig over aan 'overkill' en wees hier zeker van: je kind zal uiteindelijk bitter tegen je worden. Het risico is zeer reëel dat de schade die je aanricht onherstelbaar is.

Alleen, wees op uw hoede en neem uzelf zeer in acht, dat u de dingen niet vergeet die uw ogen gezien hebben, en dat zij niet uit uw hart wijken alle dagen van uw leven. U moet ze uw kinderen en uw kleinkinderen bekendmaken

- Deuteronomium 4:9

Discipline zonder 'overkill'

Voordat ik verder ga met een speciaal hoofdstuk dat volledig is gewijd aan Tomato Staking, wil ik kort waarschuwen voor overdrevenheid in de discipline zelf. Veel mensen gaan ervan uit dat het woord 'discipline' altijd 'tuchtigen' betekent. Maar dat is niet zo. Evenmin betekent 'correctie' automatisch een pak slaag. Er zijn veel manieren om te disciplineren en te corrigeren, en je moet alleen gebruiken wat je nodig hebt om het effect te bereiken dat je zoekt.

Ik geef nooit een pak slaag aan een kind dat geen pak slaag nodig heeft. Ik wil nooit dat een van mijn kinderen doodsbang is voor mij of mijn correcties. Ze zullen niet doodsbang zijn als ik ze eerlijk behandel en alleen corrigeer als dat nodig is en in de mate die nodig is. Als een eenvoudige verbale berisping werkt, dan is dat alles wat ik gebruik. Als er meer onderwijs of wat tijd in de hoek nodig is, doe ik dat. Ik tuchtig alleen als ik denk dat dit de beste manier is om bij die specifieke gelegenheid met dat specifieke kind om te gaan. Nogmaals, alles hangt af van het kennen van mijn kind en het zorgvuldig beoordelen van de situatie terwijl ik verder ga.

Hier is een voorbeeld van wat ik zou kunnen doen als ik een normaal zachtaardig, goed opgevoed kind zou betrappen op ongehoorzaamheid:

Moeder: (Ziet het kind een poging wagen om iets uit de 'verboden' koekjestrommel te halen.) "Ga de lat halen."

Kind: (Het kind lijkt meteen schuldbeust en bezorgd en pakt de lat omdat het kind heeft geleerd om te gehoorzamen.)

Moeder: (Ziet dat het kind benauwd is over het krijgen van een pak slaag. Moeder weet dat dit een gevoeliger kind is dan de meesten, en dat betrap worden al straf genoeg is om een verandering in toekomstig gedrag te motiveren. Dus moeder vindt tuchtiging niet nodig. In plaats daarvan schakelt ze over op de onderwijsmodus.) "Wat deed je verkeerd?"

Kind: "Een koekje halen."

Moeder: "Zei ik niet: 'Geen koekjes tot na de lunch'?"

Kind: "Ja mam." (Kind heeft tranen in zijn ogen en spijt staat op zijn gezicht geschreven. Hij weet dat hij het verkeerd heeft gedaan en heeft berouw.)

Moeder: (Laat het kind de lat zien.) "Moet ik je een pak slaag geven om je te laten herinneren wat ik je heb verteld?"

Kind: "Nee, mam."

Moeder: "Je blijft uit de koektrommel. Heb je me begrepen?"

Kind: "Ja, mam."

Moeder: (Is tevreden dat hij gemotiveerd is om niet weer een overtreding te begaan, en stuurt hem weg met een nieuwe opdracht.) "Ga nu je boterham opeten."

Merk op dat er niet fysiek getuchtigd werd. Gebruik niet automatisch voor alles tuchtiging of harde discipline. Als uw kinderen de eerste trainingsfase hebben doorstaan, mag u ze niet voortdurend tuchtigen. Let op het hart van uw kind en vermijd overdreven reacties. Gebruik indien nodig gesprek en onderwijs om uw punt over te brengen. Onthoud dat je berouw wilt, geen wrok.

*"Och, hadden zij maar zo'n hart, om Mij te vrezen en Mijn geboden alle dagen in acht te nemen, opdat het hun en hun kinderen voor eeuwig goed zou gaan! -
Deuteronomium 5:29*